

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

v mene Slovenskej republiky

I. ÚS 155/2021-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Petrom Vačokom, advokátom, Vazovova 9/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 18 CoE 55/2018-42 z 30. novembra 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 18 CoE 55/2018-42 z 30. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Vo svojej ústavnej sťažnosti navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a uložiť krajskému súdu povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania pred ústavným súdom. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 155/2021-13 z 20. apríla 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a pripojeného spisu všeobecného súdu vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 25 C 1/2010-148 z 29. novembra 2010 bola Slovenská republika v zastúpení Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako odporkyňa zaviazaná zaplatiť sťažovateľke ako navrhovateľke v šiestom rade nemajetkovú ujmu vo výške 100 000 eur a nahradiť jej trovy konania vo výške 4 566 eur (ďalej len „pôvodný rozsudok“). Pôvodný rozsudok nadobudol právoplatnosť 5. februára 2011 a vykonateľnosť 8. februára 2011.

4. Vzhľadom na to, že Slovenská republika si ako odporkyňa nesplnila svoju povinnosť podľa pôvodného rozsudku, sťažovateľka podala návrh na vykonanie exekúcie z 28. marca 2017. Okresný súd následne uznesením č. k. 60 Er 529/2017-30 z 9. januára 2018 v znení opravného uznesenia č. k. 60 Er 529/2017-39 z 8. júna 2018 žiadosť súdneho exekútora z 11. apríla 2017 o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zmysle pôvodného rozsudku zamietol (ďalej len „zamietajúce uznesenie“). Okresný súd v časti vydania poverenia na vykonania exekúcie k časti príslušenstva pohľadávky (náhrady trov pôvodného konania vo výške 4 566 eur v zmysle pôvodného rozsudku) uviedol, že náhradu trov pôvodného konania považuje za príslušenstvo pohľadávky – za náklady súvisiace s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), a návrh na vykonanie exekúcie tak nebol podaný v trojročnej lehote od nadobudnutia vykonateľnosti pôvodného rozsudku podľa § 61b ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení (ďalej len „Exekučný poriadok“).

5. Proti zamietajúcemu uzneseniu v časti zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie k časti príslušenstva vymáhanej pohľadávky vo výške 4 566 eur podala sťažovateľka (ako odvolateľka) odvolanie zo 14. marca 2018 (ďalej len „odvolanie“), v ktorom namietala, že náhrada trov pôvodného konania predstavuje trovy konania, a nie náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a preto sa na ne nevzťahuje § 61b ods. 3 Exekučného poriadku. Sťažovateľka v prípade, že by okresný súd dospel k inému názoru, namietala aplikáciu § 61b ods. 3 Exekučného poriadku, keďže nemala žiadny dôvod navrhovať exekúciu pred 8. februárom 2014 a zároveň bolo pre ňu objektívne nemožné navrhnúť exekúciu pred 8. februárom 2014, keď zákonodarca až 1. júna 2014 určil, že príslušenstvo k vymáhanej pohľadávke vo výške 4 566 eur nebude možné exekučne vymáhať po 8. februári 2014. Sťažovateľka dala vo svojom odvolaní odvolaciemu súdu tiež do pozornosti, že v čase prebiehajúceho odvolacieho konania prebieha aj konanie na ústavnom súde, v ktorom ústavný súd uznesením pléna č. k. PL. ÚS 6/2016-10 z 1. júna 2016 prijal na ďalšie konanie návrh Okresného súdu Dunajská streda na začatie konania podľa § 125 ods. 1 písm. a) ústavy o súlade § 61b ods. 3 a § 243c ods. 1 Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 1 dodatkového protokolu (ďalej len „prebiehajúce konanie na ústavnom súde“), a že teda je daný dôvod na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a), podporne aj podľa § 162 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), a preto považuje zamietajúce uznesenie za predčasné.

6. O sťažovateľkou podanom odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že zamietajúce uznesenie okresného súdu potvrdil.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti namieta, že krajský súd opiera svoju argumentáciu v napadnutom uznesení o § 61b ods. 3 Exekučného poriadku účinného od 1. júna 2014, pričom ústavný súd vydal nález ústavného súdu vo veci č. k. PL. ÚS 6/2016 z 30. januára 2019, v ktorom vyslovil nesúlad § 61b ods. 3 Exekučného poriadku účinného od 1. júna 2014 s čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 1 dodatkového protokolu (ďalej len „nález ústavného súdu“). Zdôrazňuje, že v čase oznámenia napadnutého uznesenia 31. januára 2019 už bol vydaný nález ústavného súdu, čím podľa jej názoru krajský súd napadnutým uznesením zasiahol do jej vlastníckeho práva garantovaného v čl. 20 ods. 1 ústavy a do jej práva na súdnu a inú právnu ochranu garantovanú čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti namieta, že krajský súd sa v napadnutom uznesení vôbec nevyjadril na jej v odvolaní uplatnenú námietku spočívajúcu v tom, že na ústavnom súde v čase odvolacieho konania prebiehalo prebiehajúce konanie na ústavnom súde, v čom sťažovateľka vidí porušenie jej práva na spravodlivý proces spočívajúce v porušení jej práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, replika sťažovateľky a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie krajského súdu

8. Krajský súd uviedol, že vydal napadnuté uznesenie 30. novembra 2018, teda dva mesiace pred vydaním nálezu ústavného súdu. Ďalej uviedol, že sťažovateľka ako odvolateľka neiniciovala prerušenie odvolacieho konania vzhľadom na prebiehajúce konanie na ústavnom súde, z jej strany šlo len o „konštatáciu jej pohľadu na existenciu dôvodov pre prerušenie konania“. Podľa krajského súdu išlo v prípade exekučného konania sťažovateľky (ukončeného napadnutým uznesením) o tzv. starý režim exekučného konania (§ 243h ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku), v ktorom bolo prerušenie konania pojmovovo vylúčené. Krajský súd nepovažuje ústavnú sťažnosť sťažovateľky za dôvodnú a tiež uviedol, že netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ústavným súdom.

III.2. Replika sťažovateľky

9. Sťažovateľka uviedla, že trvá na podanej ústavnej sťažnosti v plnom rozsahu a na všetkých dôvodoch v nej uvedených.

III.3. Ústne pojednávanie

10. Podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti upustiť od ústneho pojednávania, ak je na základe podaní účastníkov a spisov predložených ústavnému súdu zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Ústavný súd po oboznámení sa s predloženými dokumentmi dospel v tejto veci k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Vzhľadom na uvedené podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou namieta porušenie jej ústavných práv napadnutým uznesením, pričom dôvod protiústavnosti napadnutého uznesenia vidí v tom, že v čase oznámenia napadnutého uznesenia už bol vydaný nález ústavného súdu, a v tom, že v napadnutom uznesení sa krajský súd nevyjadril k „námietke“ sťažovateľky spočívajúcej v tom, že krajský súd nemal vydať napadnuté uznesenie, ale mal prerušiť konanie z dôvodu prebiehajúceho konania na ústavnom súde. V nezaujatí stanoviska k tejto podľa jej názoru relevantnej námietke vidí arbitrárnosť napadnutého uznesenia, porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie spočívajúce v porušení jej práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vedúce k protiústavnosti napadnutého uznesenia.

12. V zmysle svojej predchádzajúcej rozhodovacej praxe predstavuje ústavný súd inštitucionálny mechanizmus, ktorý svojou povahou *ultima ratio* nasleduje v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04), pričom skutkové a právne závery všeobecných súdov môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by všeobecným súdom vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04). Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov môže byť v zmysle rozhodovacej praxe ústavného súdu daná aj absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru tzv. ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (č. k. III. ÚS 60/2018).

13. Arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu je porušením procesných práv účastníka konania, protiústavný rozmer však arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu nadobúda až vtedy, keď sa týka podstatnej otázky pre prebiehajúce konanie, teda takej otázky, ktorej zodpovedanie by mohlo podstatným spôsobom ovplyvniť výsledok prebiehajúceho konania. V zmysle predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ústavného súdu všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpovede na všetky otázky účastníka konania, musí sa však vysporiadať s tou argumentáciou účastníka konania, ktorá je pre prebiehajúce konanie právne relevantná alebo

má pre prebiehajúce konanie podstatný význam (III. ÚS 196/09, I. ÚS 241/07). K odpovedi na otázku, či v prípade napadnutého uznesenia došlo zo strany krajského súdu k arbitrárnosti, ktorá by dosahovala mieru tzv. ústavnej relevancie, teda by bola spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ústavy (č. k. III. ÚS 60/2018), je potrebné posúdiť viaceré okolnosti posudzovaného prípadu.

14. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a pripojeného spisu krajského súdu vyplýva, že napadnuté uznesenie bolo vydané 30. novembra 2018, nález ústavného súdu 30. januára 2019 a napadnuté uznesenie bolo sťažovateľke oznámené 31. januára 2019. Konanie krajského súdu možno spätne posudzovať len vo vzťahu k okolnostiam, o ktorých krajský súd vedel a ktoré mal možnosť reálne ovplyvniť počas konania, teda do vydania napadnutého uznesenia. V čase vydania napadnutého uznesenia 30. novembra 2018 krajský súd síce vedel o tom, že prebieha konanie na ústavnom súde (čo je zrejmé aj z odôvodnenia napadnutého uznesenia), nemohol však k tomuto dňu vedieť, ako prebiehajúce konanie na ústavnom súde dopadne (čo je zrejmé zo skutočnosti, že nález ústavného súdu bol vydaný 30. januára 2019). V čase vydania napadnutého uznesenia bol krajský súd oprávnený, dokonca aj povinný si sám prejudiciálne posúdiť ústavnosť ním aplikovaných právnych noriem a tieto vykladať v súlade s ústavou aj podľa čl. 3 ods. 1 CSP, podľa ktorého *„Každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.“*. Vzhľadom na už uvedené krajský súd vydal napadnuté uznesenie v čase, keď ešte nebol vydaný nález ústavného súdu a z tohto dôvodu napadnuté uznesenie nie je v rozpore s nálezom ústavného súdu.

15. Sťažovateľka v odvolaní krajskému súdu poukázala na prebiehajúce konanie na ústavnom súde ako na dôvod na prerušenie konania a krajský súd sa v napadnutom uznesení k dôvodu na prerušenie konania uvedenom sťažovateľkou v odvolaní nevyjadril, iba ho uviedol v bode 2.2 odôvodnenia napadnutého uznesenia bez akýchkoľvek právnych záverov na prebiehajúce odvolacie konanie.

16. Z odvolania sťažovateľky vyplýva, že v samotnom závere tohoto odvolania, teda až v uvedení dôvodov uvedených v nasledujúcom bode tohto nálezu, sťažovateľka odvolaciemu súdu *„dáva do pozornosti“*, že v čase prebiehajúceho odvolacieho konania prebieha aj konanie na ústavnom súde a že zamietavé uznesenie napádané odvolaním tak považuje sťažovateľka *„za predčasné“*. Tieto slovné vyjadrenia sťažovateľky nie sú *expressis verbis* formulované ako návrh na prerušenie konania, nikde v odvolaní sťažovateľky nie je formulovaný ani petit takéhoto (prípadného) procesného návrhu na prerušenie prebiehajúceho konania, pričom je potrebné uviesť, že sťažovateľka – odvolateľka je osoba osobitne právne kvalifikovaná – sudkyňa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

17. Z odvolania sťažovateľky tiež vyplýva, že za podstatu svojho odvolania proti zamietajúcemu uzneseniu a za hlavný dôvod svojho odvolania považovala (ne)rozlišovanie medzi trovami súdneho konania a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky. Vyplýva to ako

z hmotnoprávneho charakteru tejto argumentácie sťažovateľky, tak aj z jej formulácie použitej v odvolaní v časti nasledujúcej po tejto argumentácii „*V prípade, že odvolací súd dospeje k opačnému názoru...*“, kde sťažovateľka uvádza ďalšie dôvody odvolania. Spornosť, ktorú uvádza v odvolaní ako (prvý, hlavný) dôvod odvolania, vníma aj krajský súd, ktorý sa jej venuje v bodoch 7 – 9.1 odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorých vykladá aplikovateľné hmotné právo a argumentuje v neprospech sťažovateľky.

18. Z argumentácie sťažovateľky v jej odvolaní (bod 16 a bod 17 tohto nálezu) nemožno vyvodiť záver, že sťažovateľka ako osoba znalá práva podala v odvolaní kvalifikovaný návrh na prerušenie prebiehajúceho konania, návrh, ktorý by bolo možné považovať za podstatný argument v odvolacom konaní, na ktorý by mal krajský súd osobitným spôsobom reagovať. Z formulácie argumentácie sťažovateľky v jej odvolaní (bod 15 a bod 16 tohto nálezu) zároveň možno vyvodiť záver, že za podstatný argument svojho odvolania považovala právnu povahu trov súdneho konania ako súčasť vymáhanej pohľadávky, teda právne relevantnú hmotnoprávnu otázku, s ktorou sa krajský súd v napádanom uznesení riadne vysporiadal (body 7 – 9.1 odôvodnenia napadnutého uznesenia).

19. Ako už bolo spomenuté, všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dať odpovede na tie otázky, ktoré sú pre samotné prebiehajúce konanie podstatné, teda tie, ktoré by mohli mať dopad na samotné rozhodnutie súdu v danej veci.

20. Na odvolacie konanie, ktorého výsledkom bolo napadnuté uznesenie, sa vzťahujú príslušné a vtedy platné a účinné procesné predpisy, Civilný sporový poriadok a Exekučný poriadok. Podľa platnej úpravy Civilného sporového poriadku v čase rozhodovania krajského súdu podľa § 162 ods. 1 CSP «*Súd konanie preruší, ak a) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť, b) pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) návrh na začatie konania, c) podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.*», podľa § 162 ods. 2 CSP „*Súd konanie preruší aj bez návrhu; v takom prípade pred vydaním uznesenia o prerušení konania upovedomí strany a dá im možnosť vyjadriť sa k dôvodom prerušenia konania.*“. Podľa platnej úpravy Exekučného poriadku v čase rozhodovania krajského súdu podľa § 36 ods. 5 Exekučného poriadku „*Ak osobitný zákon neustanovuje inak 4c), exekučné konanie nemožno prerušiť, nemožno odpustiť zmeškanie lehôt a po skončení exekučného konania nemožno podať žalobu na obnovu exekučného konania.*“. Je v zásade úlohou všeobecných súdov, ako si budú vzhľadom na okolnosti prípadu, o ktorom rozhodujú, vykladať už uvedené procesné ustanovenia, či pre všeobecné súdy bude procesná skutočnosť, že na ústavnom súde prebieha konanie o súlade právneho predpisu s ústavou a dodatkovým dohovorom, podľa ktorého všeobecné súdy rozhodujú v prebiehajúcom konaní, dôvodom na prerušenie ich prebiehajúceho konania alebo nie, keďže *expressis verbis* v už citovaných procesných ustanoveniach povinnosť všeobecného súdu prerušiť prebiehajúce konanie v prípade, ak na ústavnom súde prebieha konanie o návrhu podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy, nie je. Osobitná by bola procesná situácia, v ktorej by všeobecný súd rozhodoval

na základe právneho predpisu napádaného na ústavnom súde, ktorému by v čase rozhodovania bola aj pozastavená účinnosť podľa § 78 zákona o ústavnom súde, čo však nie je prípad uvedený v ústavnej sťažnosti sťažovateľky.

21. Vzhľadom na už uvedené nemožno konštatovať, že krajský súd bol v odvolacom konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, povinný či už *ex offio*, alebo na návrh sťažovateľky prerušiť prebiehajúce odvolacie konanie v súvislosti s prebiehajúcim konaním na ústavnom súde, a to ani s prihliadnutím na to, že v súčasnosti už je známy výsledok konania na ústavnom súde – nález ústavného súdu, ktorý konštatoval protiústavnosť právnej úpravy, ktorú použil krajský súd v napadnutom uznesení. Ako už bolo uvedené skôr v tomto náleze, konanie krajského súdu možno spätne posudzovať len vo vzťahu k okolnostiam, o ktorých vedel a ktoré mal možnosť reálne ovplyvniť počas konania, teda do vydania napadnutého uznesenia. V čase vydania napadnutého uznesenia (30. novembra 2018) krajský súd síce vedel o tom, že prebieha konanie na ústavnom súde (čo je zrejmé aj z odôvodnenia napadnutého uznesenia), nemohol však k tomuto dňu viesť, ako konanie na ústavnom súde dopadne (čo je zrejmé zo skutočnosti, že nález ústavného súdu bol vydaný 30. januára 2019). V čase vydania napadnutého uznesenia bol krajský súd oprávnený, dokonca aj povinný si sám prejudiciálne posúdiť ústavnosť ním aplikovaných právnych noriem a tieto vykladať v súlade s ústavou aj podľa už v bode 14 tohto nálezu citovaného čl. 3 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Vzhľadom na napadnuté uznesenie a na odvolanie sťažovateľky krajský súd neposúdil dôvody na prerušenie odvolacieho konania uvedené sťažovateľkou v odvolaní za dôvody, pre ktoré by krajský súd mal prerušiť prebiehajúce odvolacie konanie. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov a nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

22. Krajský súd vydal napadnuté uznesenie v čase, keď ešte nebol vydaný nález ústavného súdu. Sťažovateľkou v odvolaní uvádzaný dôvod na prerušenie prebiehajúceho odvolacieho konania síce mohol, ale tiež nemusel viesť krajský súd k prerušeniu odvolacieho konania. Nevyjadrenie sa krajského súdu k dôvodu na prerušenie konania, ktorý uviedla sťažovateľka, k dôvodu, ktorý mohol, ale nemusel viesť k prerušeniu prebiehajúceho odvolacieho konania, tak nepovažuje ústavný súd za nevyjadrenie sa krajského súdu v napadnutom uznesení k takej otázke, ktorá by mala v čase vydania napadnutého uznesenia podstatný vplyv na výsledok prebiehajúceho odvolacieho konania, za taký závažný nedostatok a pochybenie krajského súdu pri odôvodňovaní napadnutého uznesenia, ktoré by viedli k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces.

23. Z dôvodov už uvedených v tomto náleze ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie netrpí takými vadami, ktorých intenzita a charakter by odôvodňovali zásah ústavného súdu jednak v podobe konštatovania porušenia sťažovateľkinho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového dohovoru, jednak v podobe rozhodnutia

o zrušení napadnutého uznesenia, a teda dospel k záveru, že ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovuje.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu